

РЕШЕНИЕ

№ 335

гр. София, 12.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 15 състав,
в публично заседание на 19.12.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Росица Цветкова

при участието на секретаря Антонина Митева, като разгледа дело номер **10662** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от АПК във връзка с чл. 221, ал. 4 от Закона за митниците.
Образувано е по жалба на „БРТД АД“ (със старо наименование „Българо-Руско търговско дружество“ АД), ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], представлявано от изпълнителния директор Ю. Ю. А., действащ чрез пълномощника си адв.Т. Н. М. - адвокат от САК срещу решение № 32-595001/17.10.2023 г. на директора на ТД Митница В., с което е отказано спирането на предварително изпълнение на решение рег. № 32-558420/15.09.2023г. към МД с MRN 19BG002002011909R2/18.07.2019г., Жалбоподателят счита, че решението е постановено от некомпетентен орган, поради което е нищожно и прави искане съдът да прогласи тази нищожност и да спре предварителното изпълнение на решение № 32-595001/17.10.2023 г. на ДТ - Митница В.. В условията на евентуалност поддържа, че решението е незаконосъобразно по подробно изложени в жалбата съображения. Претендират се разноси по делото.

Ответникът по жалбата - директорът на ТД Митница В., оспорва основателността ѝ

и прави искане съдът да я отхвърли.

След преценка на събраните по делото доказателства, съдът приема за установено следното:

С решение № 32-595001/17.10.2023 г. на директора на ТД Митница В. е отказано спирането на предварително изпълнение на решение рег. № 32-558420/15.09.2023г. към МД с MRN 19BG002002011909R2/18.07.2019г., с което са определени допълнителни задължения за митни сборове в тежест на жалбоподателя. С аргумент, че не е предложено надлежно обезпечение, искането е отхвърлено. Оспореното решение е постановено по повод на искане от страна на дружеството жалбоподател, отправено на 21.09.2023г. до директора на Агенция „Митници“, което е било изпратено по компетентност на директора на ТД Митница В.. В жалбата от 21.09.2023г., в която се съдържа обсъжданото искане – на л. 145 от делото, изрично е посочено, че се иска спиране на предварителното изпълнение на акта. Искането е основано на твърдението, че е налице обосновано съмнение за несъответствие на оспорваното решение с разпоредбите на митническото законодателство или когато може да бъде нанесена непоправима вреда на заинтересованото лице, тъй като сумите, посочени в решението са необходими за съществуването на дружеството. Чрез искането не се предлага каквото и било обезпечение на установените задължения. С писмо от 06.10.2023г. искането е изпратено до директора на ТД В. по компетентност по съображения, че решението, чието предварително изпълнение се иска да бъде спряно установява митнически задължения.

Жалбата срещу оспореното решение е подадена в рамките на 14 дневен срок от постановяването му.

Служебно известно е на съда от справка в деловодната система на АССГ, а това обстоятелство е известно и на страните по делото, че в АССГ е образувано съдебно дело № 9623 по описа за 2023г. по жалба на „БРТД АД“ срещу решението с рег. № 32-558420/15.09.2023г. към МД с MRN 19BG002002011909R2/18.07.2019г. на директора на ТД Митница В., с което са определени допълнителни задължения за митни сборове в тежест на жалбоподателя. Производството е висящо.

Въз основа на установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена в срок от надлежна страна срещу подлежащ на оспорване административен акт, поради което производството по делото е допустимо.

Съдът приема, че оспореният акт е издаден от некомпетентен орган, като основанията за този извод са следните:

Нормата на чл. 220 от ЗМ предвижда, че всяко лице може да обжалва засягащи го решения на митническите органи по реда на Административнопроцесуалния кодекс. Разпоредбата на чл. 221, ал.1 от ЗМ допълва, че обжалването на решение, с което се установява митническо задължение (това са решенията по чл. 19б от ЗМ) не спира неговото изпълнение.

След това законът урежда две хипотези, в които допуснатото от закона предварително изпълнение на решението по чл. 19б може да бъде спряно от митническите органи по искане на заинтересованите лица:

Първата хипотеза е по чл. 221, ал. 2 - при обосновано съмнение за несъответствие на оспорваното решение с разпоредбите на митническото законодателство или когато може да бъде нанесена непоправима вреда на заинтересованото лице. Втората е по чл. 221, ал. 3 от ЗМ - ако в срока за обжалване на решението бъде предоставено обезпечение в размер на главницата и лихвите.

И двете производства се отнасят до решения по чл. 19б от ЗМ и се инициират по искане на заинтересованото лице. Това е така, защото решенията по чл. 19б от ЗМ са тези, с които се установяват митническо задължение и/или други публични държавни вземания. Няма решения по чл. 19б, с които не се установяват митническо задължение и/или други публични държавни вземания. Очевидно поради непрецизна законодателна техника нормата на ал. 3 съдържа формулировка „Когато с решението по чл. 19б се установяват митническо задължение и/или други публични държавни вземания“, което ограничаване е лишено от практически смисъл, доколкото както вече се посочи всички решения по чл. 19б са такива, с които се установяват митническо задължение и/или други публични държавни вземания.

Двете хипотези по ал. 2 и ал. 3 на чл. 221 на ЗМ се различават обаче по обстоятелствата, на които се основава искането и по органите, които са компетентни да се произнесат по тези искания. В първата хипотеза изпълнението на решение по чл. 19б може да бъде спряно по искане на заинтересованото лице от директора на

Агенция "Митници" при обосновано съмнение за несъответствие на оспорваното решение с разпоредбите на митническото законодателство или когато може да бъде нанесена непоправима вреда на заинтересованото лице.

Във втората хипотеза изпълнението на решение по чл. 19б може да бъде спряно по искане на заинтересованото лице от органа, който е издал решението, ако в срока за обжалване на решението бъде предоставено обезпечение в размер на главницата и лихвите.

При тази нормативна рамка, с оглед обстоятелствата, на които дружеството е основало искането си за спиране на предварителното изпълнение на решение с рег. № 32-558420/15.09.2023г. към МД с MRN 19BG002002011909R2/18.07.2019г. на директора на ТД Митница В., компетентен да се произнесе по искането е бил директорът на Агенция Митници. Оспореното решение е постановено от некомпетентен орган и следва да се прогласи неговата нищожност.

Правомощията на съда при нищожност на административния акт поради некомпетентност са уредени в чл. 173, ал. 2 от АПК - съдът изпраща преписката на съответния компетентен административен орган със задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона и няма правомощие да реши въпросът по същество. На посоченото основание преписката следва да се изпрати на директора на Агенция Митници, който следва да прецени допустимостта на искането към момента на произнасянето си и по-конкретно обстоятелството, че след образуване на съдебно производство по жалба срещу решение с рег. № 32-558420/15.09.2023г. към МД с MRN 19BG002002011909R2/18.07.2019г. на директора на ТД Митница В., компетентен да спре допуснатото по силата на закона предварителното изпълнение на акта е единствено съда, на основание чл. 16б, ал. 4 от АПК. На основание чл. 130, ал. 2 от АПК, който регламентира, че никой друг орган няма право да приеме за разглеждане дело, което вече се разглежда от съда, следва да се приеме, че компетентността на административните органи по чл. 221, ал. 2 и ал. 3 от ЗМ отпада и при подаване на жалба до съд. Конкретния случай компетентността на директора на Агенция Митници е отпаднала с инициране на съдебното оспорване на решението на директора на Митница В..

С оглед изхода на делото претенцията за заплащане на разноски от страна на

жалбоподателя следва да се постави на обсъждане. Претендирани са разноси в размер на 1050лв., от които 50лв. за държавна такса и 1000лв. за адвокатско възнаграждение, чийто размер не е прекомерен предвид нормата на чл.8, ал. 3 от НАРЕДБА № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Предвид изложеното и на основание чл. 173, ал.2 и чл. 143, ал. 1 от АПК, Административен съд – АССГ, трето отделение, петнадесети състав

РЕШИ:

ПРОГЛАСЯВА НИЩОЖНОСТТА на решение № 32-595001/17.10.2023 г. на директора на ТД Митница В. по жалба на „БРТД АД“ (със старо наименование „Българо-Руско търговско дружество“ АД), ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], представлявано от изпълнителния директор Ю. Ю. А..

ИЗПРАЩА преписката на директора на Агенция „Митници“ за произнасяния при съобразяване със задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени с настоящото решение.

ОСЪЖДА ТД Митница В. да плати на „БРТД АД“, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], представлявано от изпълнителния директор Ю. Ю. А., разноси по делото в размер на 1000лв.

Решението подлежи на касационно обжалване в 14-дневен срок от съобщението му пред Върховен административен съд.

СЪДИЯ: